

אינני יודע.
 ● שנה? שלוש שנים? המש
 שנים?
 קשה לומר.
 ● קרוב יותר לעשר שנים?
 כן. אם בכלל...

● מה דעתך על החלטת ברית המועצות לספק ללוב את ה"סוחוי 24", המפציץ ארוך-הטווח?
 אחת המדינות שקיבלה אותו היתה עיראק. היא קרובה לישראל יותר מלוב, והשתתפה מעשית בכל מילחמה עם ישראל עד 1973. אחר כך באה לוב. אנו צופים שבמשך 1989 גם סוריה תקבל אותו. זה לא הפריט היחיד שסופק בשנתיים האחרונות לארצות אלו: הח'ו 29, הנחשב לתשובה הרוסית לאיך 15; טילי קרקע-אוויר; טנקים מתקדמים.

● האם אתם מספקים נשק לקונ"מ?
 מר?
 לא. אנחנו לא עושים זאת.
 ● שום דבר, בכל מיקרה?
 למיטב ידיעתי, לא סיפקנו נשק לקונטרס. במיקרה אחד הסכמנו לתת לארצות-הברית מיספר מסויים של רובים. אני מאמין שהם היו רובים רוסיים. הסכמתי לתת אותם לארצות-הברית בידיעה שהם עשויים להיות מסופקים לקונטרס.

● כמה?
 600.

● האם איסעם סיפקתם לדרום אפריקה נשק סובייטי?
 כפי שידוע לך, במרס 1987 קיבלנו על עצמנו, שלא יהי עסקות-נשק חדשות עם דרום-אפריקה. כמובן, אתה יודע כי כל מה שמתקבל מארצות-הברית... אין אנו רשאים לתת את זה לאף אחד מחוץ לישראל.

● מאומה לא מועבר לאיראן?
 אינני יודע מה קרה בעבר. לפני מיספר שנים הושגה הבנה בין ישראל לארצות-הברית, שאנחנו לא נספק ישירות (אני לא מדבר על אירגניס) — ואנו איננו מספקים לאיראן או לדרום-אפריקה.

● מה בקשר לאספקה לא-ישירה?
 לא ישירה ולא עקיפה.

● גנרל רבין הרקע הפוליטי שלך שונה כל-כך מזה של ראשי הממשלה שמור. האם אתה מרגיש נוח לשרת תחת אישיות כה שונה משלך?
 אין זו שאלה של יחסים אישיים. מי מחפש אהבה בחיים הפוליטיים? מי שמתעניין באה-בה צריך לחפש כתובת אחרת מאשר החיים הפוליטיים, או בתהליך קבלת ההחלטות.

● בן כמה היית כאשר נישאת?
 בן 26. אשתי ואני נשואים זה 40 שנה.

● כמה זמן יצאת איתך?
 שנתיים עד שלוש שנים.

● האם אתה משחק טניס?
 כל שבת.

● האם הרופא שלך הטיל עליך איזה שהו מינבלות?
 הוא ייעץ לי לא לעשן.

● האם הפסקת לעשן?
 אני מעשן כמו ארובה. עד עכשיו זה לא השפיע על בריאותי.

● מה בקשר להרעלת-הניקוטין שאירעה לך בזמן מילחמת ששת-הימים?
 היו לי מיספר מיקרים של הרעלת-ניקוטין, לפני כמרוצת, ואחרי מילחמת ששת-הימים.

● האם אתה מתעמל כל יום?
 אני עושה תרגילי-התעמלות למוח שלי.

● ראיון זה מופיע בו זמנית ב-511 עיתונים שונים ברחבי העולם.
 (הראיון הבא: שרהאוצר שימעון פרס)

עיתונות חופשית

בערות אינה תמימות

אלא חטאי!

רוברט בראונינג

יתכן שהמבקרים את התיקורת האמריקאית במיורח התיכון טועים כולם. אולי אין כאן הטעיה מכוונת, אלא שכל אותם כתבים פשוט לא תופסים מה קורה שם.

בואו ניקח את הראיון הטלוויזיוני האחרון עם יאסר ערפאת, שנערך ברשת הציבורית בניצוחו של ג'ים לרר. מר לרר פתח במביעה המוחלטת: "עד עתה נמנעו הערבים משימוש בנשק חם", ואז שאל "האם ייתכן כי מעכשיו הם עשויים לעשות זאת?". בוודאי, הגיב ערפאת, שנראה מרוצה מההצעה. אנו אמרנו לא לשימוש בנשק במסגרת האינתיפאדה.

רמזי ערפאת, לכך שהאינתיפאדה הינה תנועת-שלום נוסח גאנדי, עברו ללא כל תגובה. איש לא טרח להזכיר דברמה לגבי בקבוקי-תבערה, שהוטלו על חיילי ישראל ומתנחלים יהודים. כך שלרר מיהר קדימה. מה לגבי הבחירות בגדה המערבית, הוא שאל. ובכן, ענה ערפאת, כשאף שריר לא זז בפניו: "ניסינו את זה בעבר, אבל מה היה בסופם של כל אלה שנבחרו? חלקם נהרגו."

לרר היה אמור לנצל את ההזדמנות, כדי לשאול על הערכים שנרצחו בפקורת אש"ף, כולל אישי-ציבור נבחרים. אך שום שאלה כזו לא בקעה מפיו. לא פלא שערפאת חש די בטוח, והוסיף, ללא שום זכר לאירונה, "היה לנו ניסיון רע מאוד בעבר, עם בחירות."

ויש את המיקרה של לארקאריק נילסן. בסטרו הקבוע, הוא כתב לפני שבועיים שיר הלל המוקדש לאבא אבן. נילסן התלונן כי קריאתו הגלויה של אבן לישראל להיכנס למשאומתן עם אש"ף ולהסכים למדינה פלסטינית ביהודה, שומרון ועזה ומיידע-איפהעוד, נשמעה כקול קורא במדבר. פשוט התעלמו ממנה כפרודורזי הממשלה. ומרוע אף אחד לא שומע לו? בגלל, כתב נילסן: "מיפלגתו של אבן, מיפלגת-העבודה, סרבה להיכנס לקואליציה עם הליכוד."

אמנם כמה מקיצוני השמאלנים יכולים להחשיד את יצחק רבין כשייד לליכוד בימים אלה, אך אין צורך להיות מומחה למיורח התיכון, כדי לדעת מי כלול בממשלה ומי לא. אך שיהי הבערות העיתונאית הופגנה לפני שנה אצל ג'ואל ברינקלי. רק הגיע לירושלים וכבר עשה מעשה, שאם לא היה טראגי בצורה מופלאה, היה יכול להיות באמת מצחיק.

רון נחמן
 מיהו יהודי

בריקלי, שזכה בפרס הפוליצר. על ריווחו מקמבודיה, הקדיש את סיפוריו הראשונים לתנועת שלום עכשווי. הוא כתב על מחסום של עצבא, שמנע מגע בין יהודים המחוייבים לשלום ולהבנה, לבין ערבים. רון נחמן, ראש עיריית אריאל, עיירה ערבית קטנה במורד הירדן, הצליח לחמוק

סמון יחני

אן ליטני

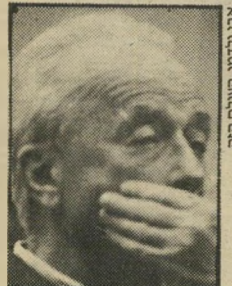
קול העם

אצלנו בעם אין כנראה חוכמות. את זה השארנו לפוליטיקאים, גם לאלה שבמידים. שלושה אירועים, שכביכול אינם קשורים זה בזה, אותה למנהיג יינו ברורות, כי לעם מתחיל להימאס. דדי צוקר הושתק בבושת-פנים באזכ"ר הממלכתית בכפר ורבורג. רמט"כ לנו הותקף בהלוויית אבי ספורטס הי"ד באשדוד. השר קצב, שלא ידוע דווקא בקיצוניותו, העלה הצעה לסגירת השטחים לשלושה חודשים. בתר-גום עממי חופשי - העם לא סולח למשתפיי-פעולה עם אויביו. העם לא יסלח לעומדים בראש המערכת הביט-

בות. הראשונה, איך אפשר לדעת אם עד היום לא ניסו ברצינות לחסל את-תה? השנייה, באם התרחש האינתי-פאדה גם בגליל, ביפו ובמשולש, גם אז לא תהיה תשובה צבאית, רק מדינית? ואיזו? מכאן עולה ההצעה המעשית. הבה ניתן הזדמנות למי שטוען, כי אכן שבו ניכשל, עדיין יישארו בידינו כל אפשרויות הכניעה המוצעות כבר היום. ואם תשאלו: מדוע בכל זאת לא מנישהו לטפל בבעייה עכשיו? כנראה שמישהו מפחד לאבד את האינתיפא-דה, והשני מפחד לאבד את הראשון!

המוח היהודי

המוח היהודי ממציא לנו פנטזים, להתמודד עם הקלות הבלתי-נסבלת של האינתיפאדה. באחרונה יצאו מ-תוכנו שני רעיונות מופלאים, שנמעו קולות להפסקת הנסיעות בטרמפים, או לחילופין, הצבת שוטרים בצמתים. בקיבוצי שער הנגב החליטו ש,מק-דימים את הקציר, כדי שלא יוצת היבול." לא נתפלא אם אותם, מוחות

רבין

שומרון

קצב

לחיסול האינתיפאדה מבריקים" ימליצו, אחרי פיגועים נוספים, להציב שומרים, שיגנו על השומר בצומת געה, לקצור את הזרעים לפני שהם נובטים, לנתץ ולשרוף את המכונות בחנוונים לפני נסיעה בשטחים, להפיל עוברים תמימים, כדי שלא יהיו חטופים ונרצחים. מעניין שדווקא אותם בעלי "מוחות מבריקים" הם אלה התובעים פיתרון מדיני ולא צבאי.

חונתי, הנכשלים וממשיכים, כאילו דבר לא קרה. קצב הפופוליסט הבין את זה.

זמנים משתנים

היום, בעידן ההתרוצצות היום-יו-מית אחרי גופות נרצחים, מה שנחשב אתמול כאסור אף במחשבה, הופך ל-לחם חוקם של פוליטיקאים, ראשי-ערים, הגיגים ועושי-חדשות למיניהם. רעיון ההפרדות בין יהודים וערבים, ובראש ובראשונה הפסקת העסקת הערבים - הפך מ"לא-מעשי", "בלתי-אפשרי", "גזעני", "קיצוני", לרעיון גאוני בפפוטות, המנחיל למאמצו גל-אדהה עממיים ושביעות-רצון עצמית. איך ש-האירועים משנים את המושגים. איך שהזמנים החדשים נותנים תוקף "מע-שי" ו"מורטי" לאמיתות ישנות.

ניתן לחסל

השקר המופץ בקירבנו ללא-הפסק: "לא ניתן לחסל את האינתיפאדה", מעלה שתי תמיהות שהן בעצם תשו-

יורים וכותבים

חברים בקיבוץ אייל, הסמוך לקל-קוליה, ירו מהמארב בראשו של ערבי. הנ"ל פלש לקיבוץ על מנת לגנוב. הקיבוצניקים ירו על מנת למנוע, ולא לשם הגנה עצמית. תארו לעצמכם ש-האירוע מתרחש חמישה ק"מ מזרחה מקיבוץ אייל, ביישוב מעלה-שומרון, למשל. באיזה עמוד ובאיזה גודל כו-תרת היינו מקבלים את הידיעה - מת-נחלים הקימו מליציה חמושה - ירו ונפגו בגנב תמים ופשוט?"

מה שאירוני יותר בכתבתו של ברינקלי, היא העובדה ששנה קודם לכן, הכין קודמו בתפקיד, טום פרידמן, כתבת-דיוקן בת אלף מילה על רון נחמן ואריאל, כולל הגדרת האיש "הוא פשוט התלוש של הליכוד". לקח לנו יורק טיימס שבועיים כדי לתקן שגיאה כה בוטה. לבסוף, כלל התיקון שתי שורות בלבד, וציין כי הכתבה "סעתה בשיוך לאומיותו של מר נחמן. הוא יהודי."

אריק כטמן

ולהגיע, הציע לשאת את דברו. אך תחת הגבלות הצבא נאלצו אנשי שלום עכשווי לסרב לו. ובכך, הפלסטיני היחיד שבא ל-מקום, עזב כרוגו רב. נחמן מצוטט כאילו אמר: "אם אנשים אלה יחזרו בשלום הביתה, יותר ויותר יהודים יבואו לכאן, ויתיישבו על אדמותינו." צריך להודות כי הפוליטיקה הישראלית המסוכנת אכן מבלבלת מעט את כתבי החוץ, אך חובה ללמוד את ההבדל בין ערבי ליהודי.